

athelas

fanzín Spoločenstva Tolkienu

Ročník I, číslo 1, september 2002

EDITORIAL

Vitam Vás pri prvom, premiérovom čísle fanzinu ATHELAS. Je to oficiálny fanzin SPOLOČENSTVA TOLKIENA (ST), združenia snažiaceho sa dostať do povedomia ľudí dielo a odkaz pána J.R.R. Tolkiena. ST vzniklo 1. mája 2002, ale oficiálneho založenia a krstu sa dočká 13.9.2002 na ISTROCON-e v Bratislave. Budú tu postupne zverejnené texty a poviedky ktoré dokresľujú slávne dielo počínajúc Hobitom, trilógiou Pána Prsteňov a končiac Silmarillionom.

Už v tomto čísle sa dočítate o tom, ako to naozaj bolo v Dvoch vežiach a o tom kto je vodca Deviatky či napríklad aj o väčších stretnutiach, ktoré Spoločenstvo Tolkiena dosiaľ stihlo zorganizovať. Budeme tu však zverejňovať aj poviedky slovenských autorov, členov ST ich príbehy zo Stredozeme či odinakiaľ. Zároveň sa ospravedlňujem, že niektoré texty sú v češtine ale nedalo mi moje svedomie tak som ich nepreložil. Pre ukážku je tu preklad nápisu na Prstení v češtine, slovenčine, angličtine a v čiernej reči. Texty sú preberané z internetu, niektoré mi boli doručené známymi a niektorým už nepoznám zdroj. Takže sa ospravedlňujem ale zdroje niekedy neuvádzame.

Miroslav "Redhawk" Šido

Ilustrácia Peter Laczko

OBSAH

Poviedky

Dve veže alebo ako to naozaj bolo	2 - 3
Životopis temného Númenorejce	4 - 7
Skřetí osud	12 - 13
Temný lord je porazený	14

Reportáže

Prvé stretnutie Spoločenstva JRRT	8 - 9
Druhé stretnutie Spoločenstva JRRT	11

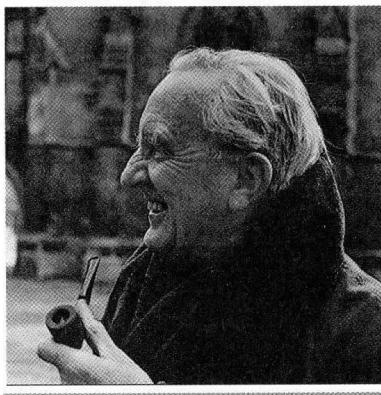
Básne

Básne z knihy Hobit	10
Básne z knihy Spoločenstvo Prsteňa	16

Bonus

Sauronov temný kútik	15
----------------------	----

John Ronald Reuel Tolkien sa narodil 3. januára 1882 v mestečku Bloemfontein v Južnej Afrike. Stal sa slávnym po vydaní epickej trilógie Pán Prsteňov (The Lord of the Rings; 1954-1955), skladajúcej sa z kníh Spoločenstvo Prsteňa (The Fellowship of the Ring), Dve veže (The Two Towers) a Návrat kráľa (The Return of the King). Toto vynikajúce dielo je výsledkom mnohoročného snaženia, položilo základy fantasy literatúry. Tolkien v ňom vytvoril komplexný a komplexný svet so všetkými podrobnosťami: vytvoril rasy, jazyky, písma, mapy, podrobnú mytológiu a dejiny... Pán Prsteňov sa stal kultovou knihou mladých ľudí na celom svete a predalo sa ho cez 50.000.000 výtlačkov v mnohých jazykoch. Pána Prsteňov predchádzal Hobit (The Hobbit), ktorý bol do tej doby najlepšie se predávajúci román 20. storočia s viac než 35 miliónmi výtlačkov.

Dve veže, alebo ako to naozaj bolo

Opitý Elrond zazeral cez šachovnicu na Gandalfa: "Nezabúdaj čo nám dlhujú. A vidiš sám, že to tak d'alej nejde, už aj Sauron sa správa divne." Odchlipol si z piva a z hrdla sa mu vydral grg. „On má byť Nepriateľ a polovicu bažín Mordoru dal premeniť na sady a záhrady. Už tomu pomaly prestávam rozumieť.“ Jeho spoločník len mlčky hľadel na prázdný džbán. „Tak Gandalf čo s tým urobíme?“ Čarodej sa uprene pozrel na opitého elfa. „Dáme si doniesť ešte aspoň 3 džbány, inak to nemá zmysel.“ Elf potriásol hlavou. „Dúfam, že naneho dlho čakať nebudešme.“ posunul strelnca, „Sach... Aspoň si myslím.“ ukázal na šachovnicu. Mág posunul koňa vpred a začal si zapalovať fajku. „Aragorn je tu?“ Elf potriásol hlavou: „Fláka sa nie grgg de na severe, hovorí tomu ochrana hraníc.“ „Priateľ môj šedý väčšie starosti mi robi Saruman, vykopal okolo Orthanku skoro tridsať metrovú jamu. A naplnil ju naftou a hrozí, že ak sa priblížime tak to podpáli.“ „To je dobre aspoň jeden ktorý sa správa ako má...“ Prerušil ho odmietavý posunok „Nepochopil si to, začal chovať zajace a povedal že má záujem aj o holuby, hlupák tvrdil som a stále si za tým stojím, že bola väčšia stranda ked mal skurut hai a orkov.“ pokrčil plecami a usrkol s piva. Ozvalo sa klopanie. „Dalej!“ zakriačil Gandalf. Dovnútra vstúpil malý zhrbený starec, na pravej ruke obviazaný prsteník. „Sauron no konečne!“ Elrond sa pri pokuse vstať zrútil priamo pod stôl. Starec sa udivene pozrel po Gandalfovi. „Prehnal to.“ mykol plecami a ponúkol mu kreslo bokom od šachovnice. Elrond si opäť s ťažkosťami sadol a odpil s piva. Dlhé odgrgnutie prerazilo

ticho miestnosti. „No tak načo ste ma volali,“ Sauron nepokojne pozrel po džbánoch, „viete že som abstinent.“ Gandalf si potiahol s fajky a spustil: „Tak po prvé, kde máš vojsko, škretov, orkov a Haradských. A čo robí Deviatka, hádam sa ti nestratila?“ Elrond sa rozosmial. Sauron sa vztyčil do svojej plnej výšky meter štyridsať: „Tak to ste boli vy!“ hnevomu mu sčer-venela tvár. „Gondorčania ich obvinili, že uniesli niekol'ko ľudí a pári hobitov. Tak Deviatku to urazilo a ukradli vám v Šedých prístavoch lod' a odplávali domov. Vraj sa nenechajú urázať nejakými pobehajmi.“ Gandalf sa rozosmial a bolo vidieť, že je tými slovami potešený. „Elrond twoji elfovia odviedli dobrú prácu. I keď tí hobiti pôvodne nemali padnúť.“ Zamračil sa. „No tak Glorifind a Arwen sa rozprávali zo Škretmi a tí povedali, že hobiti, keď odstrániš to ochlpenie tak sú výborní.“ Pozrel po oboch mágoch, „A neklamali. Sám som jedného zjedol, z bylinkami a na víne sú perfektný.“ Sauron zhrozene pozeral po predstaviteľovi Staršej krvi. „Preboha. Kto mi teraz pomôže z úrodní Mordor. Barad Dúr je veľmi temná, lepšie mi bolo v Starom hvozde, tam som mohol aspoň chodiť po lese ale tu.“ smutne zložil hlavu do dlani. „Nechápem prečo ste ma odtiaľ vysťahovali.“ Gandalf vstal a potľapkal starca po pleci. „No tak, keby si tam bol ostal tak by si všetci všimli, že o prsteňoch moci sme to rozšírili mi, aby sme dostali pod kontrolu tých chudákov, tú rasu ľudí. Množia sa horšie ako potkany a pomaly už nebudeš môcť ani pokojne kúzliť, vždy ťa niekto znich uvidí a bude žobroniť aby si ho to naučil alebo aspoň aby si mu pričaroval

zlato.“ „Preto sme zabili niekoľko trpaslikov, ľudí, elfov, hobitov, a iných bytostí.“ snažil sa upokojiť starca elf a obzeral sa po ďalšom džbáne. Sauron vyskočil na nohy: „Vy vrahovia, to vy ste za tým všetkým, a mne chcú zničiť moje sady a záhrady. Obviňujú ma z útoku a slúženiu temnej moci, snahe zničiť Stredozem. Ten večne opýť starý blázov v Minas Tirith výkrikuje, že urobí to čo jeho predkovie dávno ked' prišli zo západu, zniči zlo.“ Gandalf sa rozosmial: „Tí ľudia sú veľmi naivní, gondorčania nikdy neprišli zo západu, nech si len všimnú svoje oči a oči tých, ktorí tu boli alebo sú zo severu. Hlupáci z východu prišli. Nie dosť, že sú nešikovný ale ešte aj sprostí.“ Napil sa. „Viete vy dvaja čo ste spôsobili?“ Sauron pozrel na oboch už dosť opitych spoločníkov, „Kvôli vám odchádzajú elfovia za more, na západ, hobiti, ktorí mohli išli s nimi ostatný sa ukryli vo svojich norách a začali sa zahrabávať hlbšie.“ Nadýchol sa, „Trpasliči zavalili vchody do svojich riší a rozhodli sa nezasahovať, Deviatka mi ušla, kto bude teraz variť praf upratovať, ty Gandalf alebo ty Elrond?“ Nik mu neodpovedal. „Škreti chcú emigrovať na sever a ostanú tu iba ľudia.“ Starec posmutnel, a sadol si, viditeľne vyčerpaný. „Ešte je tu Aragorn a hraničari, tí budú dávať pozor, aby sa ľudia nepremnožili. Ako Isildurov dedič si sadne na trón Gondoru.“ Vstýčil sa Elrond, „s Arwen po boku.“ Sauron sa rozosmial. „Ty tomu veríš, premýšľaj prečo asi je stále na severe, prečo nie je tu v Roklinke. A s Arwen. Hm?“ Gandalf vstal: „Elrond, má pravdu, vieš že Arwen sa boja ešte aj škreti. Je to elfka zo Starej krvi a vek šestu rokov jej na krásu nepridal.“ „Skôr

naopak.“ zasmial sa Sauron. Elrond sa skľúcene mrvil na stoličke. „Pomočil som sa.“ smutne priznal. „Gandalf čo stým urobíme, musíme to nejak ukončiť.“ „Más pravdu ale nech sa ide prezliecť sám.“ prikývol Sauronovým slovám. „Ale ja som mysel to čo ste spôsobili.“ „Aha. Nuž hodíme to na veže. Sarumena obviníme z útokov a zabijania a Minas Tirith zo snahy zabif Sarumana.“ pozrel po spoločníkoch, „a my odplávame s Círdanom preč a zničíme prístav, aby nás nenašli.“ Všetci traja sa pokojne posadili. „Mat Elrond. Prehral si túto partiu, musíme si nájsť niečo iné, už ma to nebaví stále sa stahovať.“ ukončil partiu Gandalf a položil elfovho kráľa. Elrond zdvihol džbán: „Tak na Nový vek.“ Vypil naraz celý obsah. Džbán padol na zem a elfovi klesla hlava. Mágovia mlčky pofajčievali a ticho rušilo len chrápanie elfa.

Životopis Temného Númenorejce

Byl velikým válečníkem a moudrým vojevůdcem Númenoru - hrádý a odvážný, ale obezřetně a střízlivě uvažoval; v boji se mu nikdo nemohl rovnat. Patřil k potomkům urozeného rodu. Všem připadalo, že nezná, co znamená strach. Na Númenoru pobýval zřídka, a to vládce Tar-Ancalinoma velice těšilo, neboť v hloubi duše se tohoto vojevůdce obával. „Má ledové a kamenné srdce,“ hovořili o něm lidé, což opravdu tak bylo. V jeho srdci už nezbývalo dost místa pro slitování. Nikomu nechtěl naslouchat, natož aby si nechal rozkazovat. Vojáci mu vzdávali hold, ale zároveň se ho i obávali. Osud mu nadělil jméno - Helcar.

Helcar neokusil zatím hořkost porážky, a proto si velice věřil. Vevel obrovskému a dobře vycvičenému vojsku. I promluvil jednou před vojáky takto:

„Veliká je síla Númenoru, kdo se nám může opovážit vstoupit do cesty kromě Temného pána? Nuže máme jen jediného nepřitele: Prokletého pána Černé země. I proto pravíme: zaútočme na něj, protože věřím v slavné vítězství. Velikou slávu si vybojují bojovníci Númenoru a ve Středozemi nezůstane nikdo, kdo by se nám opovážil vzdorovat.“

Král Tar-Ancalimon dovolil rozpoutat válku s lehkým srdcem. V případě vítězství by se stal nejmocnějším králem, nejslavnějším po celé věky. Pokud utrpí porážku, přemýšlel on, podaří se mu zbavit tohoto nebezpečného člověka, jenž má veliký vliv v Númenoru a koloniích v Středozemi.

Tak v roce 2213 Druhého věku vojsko vyrazilo na pochod pod velením Helcara. Před podhůřím Ephel Dúathu se stoupenci Valar střetli se skřeti armádou. Nesčetné voje měl nepřítel, přesto se zdálo, že vítězství je na dosah, neboť Númenorejci bojovali chrabře a skřeti

se zachvěli pod jejich nelítostným náporem. Helcar bojoval skvěle; ale nechal se unést bojem a skřeti ho obklíčili. Jeho meč byl zlomen a utrpené rány byly těžké; tak padl do zajetí. Když to Númenorejci viděli, ustoupili s velikým nářkem v srdci. Bitva byla prohrána.

Skřeti ho chtěli oslepit a po dlouhý čas mučit, ale vydali svého zajatce jednomu velmoži z Haradu, jenž měl za úkol předvést zajatce před Pána Mordoru. Při audienci v mordorské zemi Helcar podlehl krásným, lživým Sauronovým slovům, neboť Nepřítel Istivě poukázal na dobyvačné choutky Númenorejců a Helcar se styděl za ně a za svá slova. „Budeš vidět mýma očima a slyšet mýma ušima - nic nebude před tebou skryto. Dívej se a naslouchej.“

I zachvěl se Helcar: v elfských kronikách četl o Húrinově příběhu a dobré si pamatoval, kdo vyřknul tato slova. A Helcar se díval a naslouchal. Viděl skutky Númenorejců v Středozemi: tam kde procházeli, zůstávala místo měst jen spálená místa, planiny místo polí a pastvin, otroci místo svobodných lidí. Kráceli po kolena v krvi a nikoho nešetřili. I zdálo se Helcaru, že je tím vinen on sám. On - Númenorejec, voják a dobyvatel. Byl stejně krutý jako oni a neznal slitování; věřil, že vše co činí, se děje ve jménu pravého díla. Dival se a naslouchal - nic před ním nebylo skryto; a muka umírajících se vlévala do něj a šílená, nelidská bolest trhala jeho duši, až ztratil vědomí. Když procitil, upadl před Sauronem na kolena a zastáenal: „Zřel jsem... Slyšel jsem... Pochopil jsem... Čím mohu vykoupit svou vinu? Vezmi si můj život, Pane! Stanu se tvým sluhou a budu tě následovat... Ale jsem pouhý smrtelník a příliš toho nedokážu... Kéž bych byl nesmrtelný!“ „Viš-li ty, o co žádáš? Mohu ti darovat dlouhý, velmi dlouhý a téměř nekonečný

život a moc. Pak můžeš a dokážeš mnohé odčinit.“

„Souhlasím se vším, můj Pane!“

„Nespěchej. Možná někdy nastane den, kdy budeš chtít umřít, ale já ti nemohu darovat smrt, dokud nepřijde tvůj čas. Nesmrtelnost je strašný dar.“

„Přijímám ji!“

„Těžké a strastiplné jsou cesty temnoty a smrt bude jen prodloužením cesty. Budeš proklet stejně jako i já.“ „Nechť si budu. Souhlasím s tím. Má vina je příliš veliká a jinak ji nemohu vykoupit. Budu tě následovat.“

„Tak tedy ber,“ Sauron natáhl ruku a rozevřel dlaně: železný prsten s plochým černým kamenem. Sherl, kámen Temnoty. Helcar pochopil: toto jen jeden prsten z Deviti. Necítí v srdeci strach, pouze bolest, smutek a kajicnost. Navlékl si Prsten a chlad mu spálil ruku. Pak přijal nový meč, neboť jeho byl zlomen a přisahal věrnost. Sauron korunoval čelo Númenorejce úzkou železnou obrucí, jenž koruně se podobala:

„Těžká a strašná je tvá volba, ale učinil si vše z vlastní vůle. Nechť se tato koruna stane Svědkem tohoto dne.“ I Helcarova hlava se sklonila pod její tíží, ale napřimil se a odvětil: „Přijímám tvůj dar, můj Pane. Jsem nyní vojákiem Mordoru. Argor je jméno mé a nebudu mít slitování s tvými nepřáteli. Vém srdci plane hoře a hněv. Temnota je nyní cestou mou.“

Tak Helcar Númenorejec přijal jméno Argor, Pán Děsu a stal se prvním mezi deviti Sauronovými žáky, stal se pánum nazghůlů. Byl zachmuřeného vzhledu, mlčenlivý a uzavřený do sebe; vojska Mordoru ho na slovo poslouchala a skřetí se ho báli o nic méně, než samotného Temného pána. Když podivné zvěsti o vojevůdci Helcarovi doletěly ke králi Tar-Ancalimonu, ten pak pravil: „On přešel na stranu Nepřítele. Nechť

bude jeho jméno prokleto a na věky zapomenuto!“

Jméno Helcara bylo vyškrtnuto z kronik Númenoru; ale stále existovali ti, jež si ho pamatovali.

Po zbytek druhého věku Argor, Pán děsu rozséval strach a zkázu ve službách Mordoru. Až v roce 3441 Druhého věku, kdy jeho Pán Sauron byl svržen Elendilem a Gil-galadem, pak se odebral do stínů. Dá se soudit, že Argor vlastnil skutečné lidské tělo do konce Druhého věku; když pak Sauron padl, moc Prstene podporovaná zlou Sauronovou mocí zeslábla a lidské tělo ztratilo mnoho ze své podoby. Po uplynutí tisíce let Prstenové přízraky opět zesílily a opevnili se ve Velikém zeleném hvozdě v Dol Gulduru; díky temným silám Pána nazghůlů a rozsevanému děsu se mu začalo říkat Temný hvozd. Ve dnech panování arthedinského Malvegila Argor Pán nazghůlů pod podobou Černokněžného krále založil říši Angmar, jejímž úkolem bylo zničit Dúnadany v Arnoru. Toto období přineslo pro Krále nazghůlů plno úspěchů: vybudování mocné říše Angmar, roku 1409 Třetího věku dobytí věže Amon Sûl, porážku Dúnadanů a obsazení Rhudaura, roku 1974 obsazení Fornostu, ale téhož roku pak byl Angmar poražen a Černokněžný král Argor uprchl.

Říká se, že když bylo vše pro Angmar ztraceno, náhle se zjevil sám Černokněžný král v černém hávu a černé masce, na černém koni. Strach padl na všechny, kdo ho viděli, on si však zvolil za cíl své plné nenávisti gondorského kapitána a se strašlivým výkřikem se rozjel přímo proti němu, jehož kůň uhnul stranou strachem do polí... Tu se Černokněžný král rozesmál a nikdo, kdo jej slyšel, nezapomněl na hrůzost toho zvuku. Pak ale vyjel Glorfindel na svém bílém koni a Čer-

nokněžný král se uprostřed smíchu obrátil na útek a zmizel do stínů. Na bitevní pole se totiž snesla noc, a on se ztratil a nikdo nevěděl, kam odjel. Když se gondorský kapitán Eärnur vrátil, Glorfindel se zahleděl do houstonoucí tmy a řekl: „Nepronásleduj ho! Nevrátí se do této země. Jeho konec je ještě daleko a nepadne rukou muže.“ Za vlády krále Eärnila, Černokněžný král na svém útěku ze Severu přišel do Mordoru a tam shromáždil ostatní Prstenové přízraky. Teprve v roce 2000 vyšli z Mordoru průsmykem Cirith Ungol a oblehl Minas Ithil. Dobyli ji v roce 2002 a uchvatili palantír z věže. Po celý Třetí věk však nebyli vypuzeni a z Minas Ithil se stalo obávané místo Minas Morgul. Přízračný král v roce 2043 vyzval gondorského krále na souboj a po sedm let výzvu opakoval, dokud král Eärnur výzvu nepřijal a neodjel k Minas Morgulu. Od té doby krále nikdo už nespatřil.

Když Sauron dostatečně zesílil a získal nové informace o Prstenu Moci, přikázal Pánu nazghūlů roku 3018, Třetího věku, vyzkoušet sílu Gondoru v otevřené bitvě. Když pod jeho velením mordorská vojska obsadila Osgiliath a zbořila most, dostali od Saurona příkaz zastavit útok a pátrat po Prstenu.

Pán nazghūlů se svými společníky přepravil přes Anduinu a vydali se pátrat po zemi půlčíků. Před nimi šla pověst o temnotě a děsu, jelikož už v té době byli neviditelní očím, a přece děsiví pro všechno živé, kolem čeho prošli. Stále se nedozvídal nic, co by jim mohlo prospět. Koncem léta téhož roku se setkali s posly Barad-dur, jež jim přinášeli temné vyhrůžky od jejich vládce, neboť Sauron zaslechl v Gondoru prorocká slova, kterých se velice obával. Přízračný král dostal za úkol jet do Železného pasu, aby vyzvěděl ze Sarumana informace, kde by se mohl

Prsten nalézat. Jeho družina bohužel nebyla natolik silná, aby vzal Orthank násilím a navíc podlehl kouzelnému Sarumanovu hlasu. Saruman, aby se zbavil nezvaných hostů, řekl Přízračnému králi že jediný Gandalf ví, kde se ta věc schovává, ale ten bohužel z jeho zajetí před dvěma dny uprchl a nachází se někde v okolí.

Pak se na Přízračného krále poušmálo štěstí, neboť v okoli narazili na Červivce, který jim ze strachu řekl kterým směrem se mají ubírat, aby dorazili do Kraje. Na staré silnici z Tharbadu narazili na Sarumanovy zvědy a sluhy, z nichž jeden u sebe měl podrobnou mapu Kraje. Prstenové přízraky se pak shromáždili u Kamenného brodu na nejjížnější hranici Kraje, zde smetli stráž Dúnadanů a vstoupili do Kraje. Přízračný král se utáboril v Andrathu, kde Zelená cesta procházela úvozem mezi Mohylovými a Jižními vrchy, a odtamtud vyslal jiné střežit a objíždět východní hranici, zatímco sám navštívil Mohylové vrchy a vyburcoval Mohylové duchy a tvory se zlým duchem, aby číhali ve Starém hvozd a Mohylových vrších plní zášti. Přízračný král zuřil, protože mu kořist proklouzlá před nosem. Pln hněvu s několika společníky ujížděl k Větrovu, aby se porozhlédlel po okolí. Pak je Gandalf vyhnal z vrcholku kopce Amon Sûl. Když se Gandalf stáhl, nastrážili na půlčíky past. V nočním boji se Pánovi nazghūlů podařilo nositele Prstenu bodnout otrávenou dýkou s temným zaklináním. Půlčík ale nevěřicně rán odolával a jeho duše nadále přebyvala mimo dosah světa stínů, takže Pánovi nazghūlů nezbylo nic jiného, než nositele Prstenu zajmout. A musel to učinit ve spěchu, neboť Prsten byl na cestě do nepřístupné Roklinky. Přízračný král se rozhodl zaútočit u Brodu před Roklinkou. Viděl, že už

nositel Prstenu stojí mezi světy stínů a živých a pokusil se ho omámit, zlákat na svou stranu. Když viděl, že vše je marné, vjel do řeky, aby půlčíka dohnal. Musel použít svou temnou sílu, aby oslabil sílu elfích slov, která nedovolovala se jejich moci plně projevit. Půlčík sice po zaklínání znehybněl, ale Pánovi nazghůlů už se podařilo přebrodit řeku, protože elfové nastražili léčku v podobě záplavové vlny, jenž vyděsila a strhla s sebou koně Prstenových přízraků.

Po nezdaru s uchýácením Prstenu se Mordor rozhodl, že se zbaví nejsilnějších spojenců elfů ve Středozemí - země Gondorské. Nepočítali ale s možností, že by Prsten mohl být zničen. Přízračný král při pochodu na Gondor z Minas Morgul ucítil před vstupem v údolí čísi moc. Měl podivný pocit, jakoby narazil na vychládající stopu silné moci, ale ta se nijak neprojevila a tak vstoupil na most a celý jeho temný voj ho následoval. Pán nazghůlů dobyl přechod přes Anduinu a probovojoval se svým vojskem až k branám Minas Tirithu. Svou temnou mocí pomohl probojovat se skřetům s Grondem až k Bráni, ta ale stále odolávala. Rozlítil se a zapomenutou řečí vyslovil mocná a děsná slova, která rvala srdce i kameny. Třikrát vzkříkl hrozným hlasem a třikrát zadunělo veliké beranidlo, až Brána pukla. Pod klenbou ale stál Gandalf na Stínovlasovi, který mu bránil v cestě. Štěstí v bitvě je vrtkavé a pod klenbou za Bránou se od Mordoru odvrátilo.

Pán nazghůlů musel ustoupit od Brány, aby ještě zvrátil výsledek bitvy ve svůj prospěch. Přesedl na okřídleného tvora a plný zášti si vybral za oběť rohaanského krále Théodenra, jenž zapřičinil se svým vojskem zvrátit v té měří už pro Mordor vyhrané bitvě. Netušil ale, že se naplňuje jeho osud. Srazil krále a všechny

do prachu. Z králova doprovodu zbýval už jen mladičký Dernhelm a Smíšek. Přízračný král si byl jistý vítězstvím e holedbal před vojákem: „Zabrániš mně? Ty blázne. Mně nezabrání žádný živý muž!“

„Ale já nejsem živý muž! Máš před sebou ženu. Jsem Éowyn, Éomundova dcera.“

Dívka zaútočila a zneškodnila obludu jedinou přesnou ranou. Přízračný král, Černý jezdec povstal a s nenávistným výkřikem nechal dopadnout svůj palcát. Její štít se roztržil na malé kousíčky a paže se zlomila. Klopýtla a padla na kolena. Sklonil se nad ní jako mrak a oči se mu leskly; zvedl palcát, aby ji zabil.

Náhle však klopýtl i on, vykřiknul krutou bolestí a jeho rána šla mimo, zasáhla jen zem. Smíškův meč ho bodl ze zadu, pronikl pod drátěnou košili a přefal šlachu pod jeho mocným kolenem. Éowyn se potáčivě zvedla a z posledních sil vrazila svůj meč mezi korunu a plášt. Třesoucí se vzduchem se pak pronesl výkřik Přízračného krále, slábnoucí ostrý kvíl odlétající s větrem; tenký hlas bez těla, který umíral.

A co se stalo s jeho Prstenem? Povídá se, že Boromir měl syna s prostou dívku z lidu, kterého skrýval ze strachu před Denethorovým hněvem. Jeho vzdálený potomek nalezl místo, kam odvála větrná smršť ducha umírajícího Pána nazghůlů, místo, kde opustil Středozemí a odebral se do světa stínů. Tento vzdálený Boromirův potomek přešel na stranu Tmy a zapřísahal se, že svět Středozemě zbaví elfů a všechno, co by je připomínalo. Ale to už je další povídání...

Autor neznámý

Prvé stretnutie Spoločenstva Tolkiena

Dlho plánované stretnutie S.T. sa nakoniec naozaj uskutočnilo! Ba dokonca sa uskutočnilo na mieste, ktoré sme pôvodne plánovali - napriek tomu, že podľa počasia, ktoré v Bratislave deň pred stretkom panovalo, to tak nevyzeralo.

Ked' som, po obvyklom meškaní, dorazil do hlavnej haly Hlavnej stanice na druhý schod, čo bolo oficiálnym miestom stretnutia nezbadal som žiadne davy Frodov, Gandalfov a Sarumanov. Zbadal som 5 ľudí, ktorí sa hlásili k členstvu v Spoločenstve Tolkiena a jedného špióna, ktorý sa k nám prešmykol úplnou náhodou. Na stretku sa teda zúčastnilo 7 ľudí (+ pes a jeden lesný mužik - vid' nižšie), čo je oproti počtu zaregistrovaných členov (170) chabé číslo. Ale napriek tomu bola kopa srandy, len škoda, že si Sauron nechcel dať odťať prst a doknca sme ani nemohli obetovať čistú pannu na záver stretnutia. Tak si teda pre poriadok vymenujme zúčastnených: Sauron, Depres, Guinevera, Manwe, Redhawk, DarkSoul aneb Seamon Lark (to je ten špión) no a samozrejme ja.

Tak sme teda vyrazili - smer Železná Studnička. Bol to pre niektorých (napr. pre mňa) menší šok, lebo som očakával, že pôjdeme do nejakého podniku, pretože počasie tak pôvodne vyzeralo... Ale nakoniec sme sa teda dostali na Železnú Studničku, presnejšie na zastávku autobusu s názvom

KAMEŇOLOM.

Tak sme sa teda pohodlne usadili v altánku, ktorý bohužiaľ neboli odolní voči primitívnym fašistickým prejavom a bol na ňom vyrytý „krásny“ hákový kríž...

Nasledovala malá vychádzka do lesa, ktorá mala čisto praktický zmysel - potrebovali sme drevo na oheň. Spolu s Depresom a DarkSoulom sme navláčili pekných párov klátikov k ohnisku a po niekoľkominútovom zápolení s mokrým drevom a papierom sa podarilo ohník zapaliť (čo sa v niektorých momentoch nepáčilo Guinevere, ktorá bola trošičku prenasledovaná dymom).

Ked' už oheň kvalitne plápolal, Redhawk vytiahol svoje biele rúcho, ktoré si následne Depres obliekol, ale vzhľadom na Depresovu výšku a veľkosť rúcha to vyzeralo dosť komicky). No a ked' si ešte do ruky zobrajal broad sword - široký meč, ktorý takisto neboli robený na jeho veľkosť vzniklo z toho to, čo je na fotke. Na mne to už vyzeralo lepšie, ked'že som „o niečo“ menší než Depres a rúcho malo konečne tú správnu dĺžku. No bohužiaľ celkový dobrý dojem na mne kazili červené topánky.

Po tejto malej módnej prehliadke sme sa zoznámili s chlapíkom, ktorý sedel pri neďalekom ohnisku a s jeho psom (fenkou) menom Alfa. Ten pán nás najprv považoval za uctievačov druidov (videl biele rúcho), neskôr sa pýtal či

sme kresťania, Depresa nenápadne nazval satanistom no a jeho názory na život boli podobné názorom človeka, ktorý „sa dlho niečomu venuje až mu nakoniec z toho peepne“ (ako to krásne vyjadril Redhawk).

Okrem týchto menších výstrelkov nás dosť pobavil výrokmi o démonoch s ktorými každú noc bojuje, ako ho raz posadol skřet a ako ho v minulom živote upálili, pretože bol pohan, ale on tým pohanom ostal aj v tomto živote. Každopádne bolo to vitané spestrenie dňa a Alfa je ozaj pekný hafan, veď sa jej aj ušlo najviac fotiek.

Záver stretnutia mal náznaky malej LARP mlátičky, ale bol to iba chvíľkový ošial Manweho, Depresa a Saurona. Sauron sa neskôr od LARP dištancoval, ale bolo vidno, že Manwe a Depres si padli do oka a na spečatenie svojho „padnutia si do Oka“ spravili odtlačky do chodníka slávy (respektíve trošky čerstvého betónu vyliateho na ceste).

Nakoniec som sa išiel umyť do potoka, voda bola sice mierne kalná, ale ked'že

náš lesný mužík si v nej varí polievky zo slimákov a dokonca ju aj pije, povedal som si, že poslúži aj mne.

O 21:01 sme nasadli do autobusu a po mierne pretekárskej jazde autobusára aj s kultúrnou vložkou miestnych ožratých návštěvníkov sme dorazili na Patrónku, kde sme sa rozlúčili. Ako skončila Guinevera, neviem, ale vlak jej mal íť až o 22:50. Snáď sa o ňu Depres, Redhawk a Sauron postarali.

Na úplný záver chcem len dodať, že dúfam, že na budúcom stretnutku sa zúčastní podstatne viac ľudí – je totiž už vymyslený program, ktorý bohužiaľ Sauron nemôže prezradiť ani mne, takže bude asi zaujímavý!

Fotky sú na <http://www.tolkien.sk>

Foto a text Tomáš Mašek

Básne z knihy Hobit

Rozbij talíř, třískni flaší!
Zlámej rukojeti lžic!
To pan Pytlík těžko snáší-
sklenkou křapní ještě víc!

Propal ubrus, jenom směle!
Vylej mlíko ve spíži!
Kosti vysyp u postelet!
Víno cákni do díži!

Šálky házej do moždří,
pak je roztluč palici!
Když nestačíš na talíře,
koulej s nimi světlicí!

To pan Pytlík těžko snáší!
Proto opatrně, braši!

Dřív než vzejde světlo dne,
přes horstvo, jež se v mlze pne,
jdem do hlubin, kde vládne stín,
hledat své zlato kouzelné.

Znal naše kouzla zemský klín,
když rod náš v třesku kovadlin
kul klenoty a temnoty
zaháněl v slujích, kde spal stín.

A mnohý elf i dávný král
měl od nás meč, co zářně plál,
kdyžte náš um těm vladarům
do jilců oheň včaroval.

Dali jsem stříbru hvězdný třpyt,
korunám zlatým slunce svít-
tu krásu krás a skvělý jas
jsme předli z drátků jako nit.

Dříve než vzejde světlo dne,
přes horstvo, jež se v mlze pne,
jdem do hlubin, kde vládne stín,
pro svoje kouzlo ztracené.

A co jsme měli pohárů
a zlaté harfy postaru,
jenže náš zpěv člověk či elf
neslýchal z hlubin, ani hrnu.

Sosny se s nářkem prohnuly,
zlé vichry nocí vanuly,
les rázem vzplál a plápolal
tak jako tisíc fakulí.

Zvon v údoli bil na poplach
a lidem zbělil tváře strach,
když dračí spár hůř než žár
jim pohrbil město v sutinách.

Dýmala hora pod lunou
v tu chvíli nás osudnou,
každý se hnál, než drak ho sklál
pod svými drápy, pod lunou.

Dřív nežli vzejde slunce svít,
přes chmurný, mlžný horský štit
jdem do hlubin, kde vládne stín,
mu harfy své i zlato vzít!

Vál vítr přes uvadlý vřes,
leč bez pohnutí stál tam les:
na jeho klín pad věčný stín
a temný tvor tam mlčky lez.

Ten vítr od hor chladných vál,
jak příboj řval a náhle rval
větve i strom tam v lese tom
a k zemi listí strhával.

Pak vítr k východu se zdvih,
les znehybněl a ztich,
leč přes močál si vítr dál
surově hvízdal v notách svých.

Sténala tráva, rákos lkal
ve vlnách vod, když dál se hnál
ševel a šum až k nebesům,
kde cáry mraků roztrhal.

Nad naší Horou povětřím
přeletěl dračí sluj, a tím
i balvany tam u brány,
kde dosud ve vzduchu čpěl dým.

Pak se ten vich nechal svést
přes moře noci dálkou cest.
Měsíc jej hned jal do plachet
a znova svítla záře hvězd.

Druhé stretnutie Spoločenstva Tolkiena

Je to tak. Dňa 13. júla 2002 sa konalo druhé veľké stretnutie členov Spoločenstva Tolkiena. Uskutočnilo sa, podobne ako minule, na Železnej Studničke. Stretnúť sme sa mali o 10.00 hod. na lavičkách pred Hlavnou stanicou, aj keď druhý schod v hlavnej hale sa mi páčil viac. Po chvíľke blúdenia po stanici sa mi podarilo stretnúť Redhawká, Elen a Elfinku. Neskôr sa

k nám pridali Shadow, Manwe, Sir Boriss a dvaja nečlenovia Ľuboš a Janka. Celkovo sa teda stretka zúčastnilo deväť ľudí. Považujem to za úspech, keďže minule nás bolo len sedem. Ako vidieť neprišiel žiadny zástupca temnej strany a neobťažoval sa prísť ani nikto z vedenia.

Na Železnej Studničke sme sa usadili pod veľkým košatým stromom, posilnili sme sa svojim lahodným jedlom a nápojmi a bavili sme sa, ako sme najlepšie vedeli. Ak by ste boli na stretku, videli by ste fakt perfektné bojové výjavy, zahráli by ste si kvalitný futbal a a naháňali by ste Manweho, alebo by ste sa aspoň prizerali a na plné hrdlo sмиali.

Áno, futbal fakt stál za to. Keďže nás bolo deväť, rozdelili sme sa na dva tímy po štyroch. (Jeden tím - Elen, Janka, Shadow, Ľuboš, druhý tím - Elfinka, Redhawk, Sir Boriss a ja). Manwe bol rozhodcom. Prvý polčas bol jednoznačným víťazstvom prvého tímu, ale niektorí hráči neboli priveľmi spokojní s priebehom hry a s rozhodovaním Manweho, a tak sa Manwe stal aj tentoraz prenasledovaným a nechýbalo veľa a skončil by v blízkom potôčiku.

Pobyt na slnku asi nastačil niektorým z prítomných, pretože cez prestávku si nadbytočnú energiu vybíjali bojom s papierovými mečmi. Poviem vám, že profesionálni bojovníci by mali čo robiť, keby ich mali za protivníkov.

V druhom polčase sa skôre zmenilo a obrátilo v prospech druhého tímu, ale musíme povedať, že až po tom, čo sa

striedali hráči (namiesto mňa nastúpil Manwe a ja som sa ocitla v pozícii rozhodcu), čo bolo asi dobre, keďže celková aktivita druhého tímu sa po mojom odchode zvýšila a ten nakoniec zaslúžene vyhral 5:4. Pravdepodobne boli všetci s výsledkom spokojní, keďže neboli ani len náznak toho, že by som v tom potoku mala skončiť aj ja.

V priebehu druhého polčasu sme sa dočkali aj milého prekvapenia, keď sa na nás prišiel pozrieť sám pán sietí a nazgul v jednej osobe - Frey. Chvíľku s nami pobudol a na chvíľku sa išiel pozrieť aj za fenkou Alfou.

Samozrejme, že k takýmto akciám patrí aj oheň, no a na tej našej nemohol chýbať. Mužská časť šla nazbierať drevo a my baby sme mali potom niečo uvaríť, k čomu nakoniec nedošlo a jedlo sa zjedlo studené. Problém bol totiž s umiestnením kotlíka a keďže sa ho nikomu z nás nechcelo držať nad ohňom, vyriešili sme to tak, že sme nič neuvarili.

Na záver stretnutia nás zase čakalo trošku nemilé prekvapenie. Keď sme sa rozlúčili s Manwem, Sir Borissom, Shadowom a Freym, šli sme ešte na kofolu do nedalekého bufetového zariadenia. Tam nás zastihol dážď a do nitky sme zmokli. Spoločenstvo sme rozpustili, a každý sme sa pobrali svojou cestou - ja som sa s Redhawkovou pomocou šťastne dostala na stanicu a odtiaľ vlakom - smer Trnava.

Guinevera (Lucia Benkovská)

Foto Elena Szolgayová

Sotva veliký černý mrak zakryl slunce a krajina kolem obleženého města se ponorila do šera, zacali jsme se šikovat k útoku. Bylo nás hodně. Oddíly skretu všech velikostí, malými besiky pocínajíce a svalnatými po zuby ozbrojenými skruty konce. Celé zástupy zamracených obrů, vlekoucích gigantické obléhací veže. Mágové v černých pláitech, znalí tech nejnivicejších zaklínadel. A kousek nalevo se potácely páchnoucí postavy nemrtvých, jenž černá magie vyrvala z náručí večného spánku.

Bylo nás hodně. Kolem městských hradeb se stahoval les kopí, stena štítu a more tel zakutých v brnení. Nekolik strelcu již vypustilo první šípy smerem k opevnění, poslové smrti s černým operením ale zatím obránce nemohli ohrozit. Jejich cas však mel teprve přijít... Cekalo se jen na rozkaz k útoku. Až nás velitel, zakuklená postava pod vlající tmavou standartou, sešle své první kouzlo, vrhne se celá armáda proti městu jako nicivý príval, který smete vše, co mu bude stát v cestě. Alespon si to všichni mysleli. Jen já vedel své.

Stál jsem v cele oddílu nováčku, horských skretu prumerne velikosti, a nezúcastnene pozoroval budoucí bojiště. Jako zkušenému veteránovi mi byla pridelená vlastní jednotka a moji podřízení ted s úctou vzhlíželi k mému zjizvenému obliceji. Jen škoda, že si své funkce dlouho neužiji. Jestli ve dopadne jako obvykle, přijdu o svuj oddíl drív, ne slunce zmizí za obzorem.

Nekolik mladých vojáku si o necem polohlasne povídalo. Jeden z nich zkusil vyprávet sprosté vtipy, ale po chvíli toho nechal. Nikdo se totiž nesmál. I ten tichý rozhovor brzy zašel prirozenou smrtí. Nervozita nováčku dosahovala vrcholu. Nebylo divu, cekal je prece první boj. A dost možná také poslední... Kdyby mí nadřízení vedeli, nac jsem tehdy mysel, dali by me asi na místě

popravit. A pritom je jasné, že mám pravdu. Kolikrát jsem už takhle stál a cekal na povel k útoku proti městským hradbám? Kolikrát jsem se spolu se svými spolubojovníky vrhal proti kamennému opevnění? Mnohokrát, již dávno jsem prestal pocitati. A kolikrát jsme vyhráli? Ani jednou. Vždycky se noco stalo, noco, co z jistého vítězství ucinilo katastrofu. Jednou na nás z týlu zaútocily necekané posily, jindy smetl skreti armádu magický artefakt nebo mocný lidský náčelník pronikl do našich rad a v krutém boji nám zabil velitele...

Tato fakta se nedají vyvrátit. Máme s tím své zkušenosti, celých dvacet let již sloužíme v armádách ruzných Temných mágu, toužících po svetovláde. Bylo jich mnoho a prijdou další. Ale nemají žádnou šanci. Jednu vec ted vím jiste: v kraji kouzel, Faerii, nemuze zlo nikdy zvítezit. Jiste, obcas dosáhneme dílcích úspechu, ale na konci se vždy budou radovat lidé nebo ti proklati elfové. A my, zlí skreti, budeme pronásledováni a pobijeni po stovkách odvážnými rytíři a bystrozrakými lucištníky. Smula? Ne, tomu se ríká osud. Skretí osud. Dobre vím, že budeme pokaždé poraženi. A presto i nadále bojuji v armádách Temných mágu. Proc? Nechci menit strany. Jsem skret a mým osudem je být se pod cernou standartou. Nemohu s tím nic delat. A navíc, stále chovám v koutku duše jiskricku naděje, že jednou se snad karta obrátí, že možná konecne okusíme vítězství a vrátíme lidem a elfum všechna príkorí i s úroky. Teším se na ten den a doufám, že se ho dožiji. Ze zamýšlení me vytrhlo zadunění. Ohnivá koule seslaná našim velitelem narazila do hradeb a vybuchla v ohnistroji cervených, oranžových a žlutých plamenu. Signál k útoku. Celá armáda na okamžik strnula, poté se první oddíly pohnuly kupredù. Nad plání se nesl

válečný pokrik obrů. S povzbudivým úsměvem jsem se otocil k nováckum: "Nebojte se, dneska jim natrhneme zadníci." Kolikrát jsem již tato slova ríkal svým drávejším spolubojovníkům? Kolikrát? Už ani nevím. Armáda Temného mága vyrazila do útoku. A má poslední myšlenka, než mi kolem uší

zahvízdaly první šípy vystřelené z hradeb, byla: "Jaká katastrofa nás asi ceká dnes?"

Kosta Šindelář

Ilustrácie Ján Dacho

Temný lord je porazený

Jesenný chladný vietor si spieval svoju tajomnú smútocnú piesen a listy všetkých stromov tancovali pod jeho rytmom v tichej noci. Šumeli ticho ako malé vodopády a podávali si tajomstvá celého sveta. Frodovi sa už dávno nezadal Kraj taký smutný a pochmúrny. V doline bolo cez den pocut smiech detí, ale on cítil v srdci takú bolest a prázdro.

Od doby, ako prešiel všetkými tými životnými skúškami a stratil Gandalfa, jeho srdce zvieraťa úzkost. Prsten bol znícený a s ním aj zlo. To bolo jediné, co ho držalo ako tak na nohách. Cítil sa taký sám ako ešte nikdy predtým. Pri pohlade do ohna mu vždy prebehol pred očami obraz Sauronovho oka, mysel mu trhal zvuk prízrakov a namiesto príjemného tepla mu tvár oblial pot a po chrbe behal mráz.

- „Preco sa stále vraciaš, si prec, znicil som ta!“ krical do ohna a do ocí mu vyhrkli slzy. Nevedel sa ubrániť strachu. Klesol na kolená a chevajúcimi sa rukami si chytil tvár. Vyhral nad zlom, a predsa sa cítil ako porazený. Jeho oci otaželi, pocul tlmený pukot ohna. Dych sa mu zrýchlil. Nevnímal nic iné ako hlasný tlkot svojho srdca. Nohy sa mu roztriasli a s buchotom rozbitej šálky caju dopadol na chladnú dlážku svojho domu.

Mysel mu blúdila v tme, ale všade videl iba lidi nariekajúcich a prosiacich o život. Šepot Galdriel sa rozliehal celým jeho telom a privádzal ho k šialenstvu. Pred očami mu zrazu prebiehal jeho život. Dookola videl umierat Gandalfa. Pocul ho kričat: - „Nemôžeš prejsť!“ Snažil sa mu pomôcť, ked sa z posledných síl pokúšal zachrániť si život, ale zakaždým ho musel vidieť padat do nekonecnej tmy. Znova a znova, ako presýpacie hodiny.....

- „Gandalf!“ skríkol a prebral sa celý roztrásený. Po tvári mu stekali slzy a opäť zacal cítiť ten prišerný strach, ktorý ho zožieral po celú pút k

Mordoru. „Prestan, si mrtvy, si mrtvy!“ plakal a snažil sa nemysliť na všetky tie hľasy v jeho hlave, ktoré mu ju prervávali ako slnečné lúče trhajú mraky po daždi. Zrazu však všetko stichlo a on cítil ako sa jeho duša vznáša kdesi hore nad jeho telom.

- „Otvor oci Frodo, otvor ich a zhlboka sa nadýchni“ - hovoril mu jemný hlas, ktorý akoby ho osloboďoval od všetkého naokolo. Frodo stažka otvoril svoje slzami zmácané oci.

- „Kto si?“ zašeptal do tmy.

- „To nie je dôležité“ odvetila tajomná postava. - „Som tu, aby som ti povedala, že sa nemáš preco trápiť, neboj sa, pomôžem ti, podaj mi ruku.“ Frodo pomaly roztvoril dlan svojej ruky. Pozrel na nu a videl, že sa ešte stále trasie. naciahol sa za tmou, ale nikto v nej nestál. Žiadna postava, žiadny hlas. Telo mu znova otaželo a opäť ho prebodol ten známy pocit. Celým telom mu prebehla prudká bolest a on cítil akoby mal zomriet. Vydal zo seba hrozný výkrik. Všetok ten strach a hrôza sa nahromadili do tohto zvuku a vychádzali z neho prec. Ani nevedel, ako dlho to všetko trvalo. Jeho mysel tú bolest nezniešla a akoby explodovala..... Cez okenné tabule sa nesmelo prediera slnko nového dna. Jeho lúce zaplavujú celú izbu a do každého kútika zasielajú zlatisté svetlo. Frodo otvoril oci. Ležal v posteli. Všade bolo ticho, iba z doliny sa opäť ozýval smiech detí. Strach bol prec a s ním aj zlé spomienky. Temný lord bol teraz už navždy porazený...

Elrain (Eva Gažová)

Ilustrácia Ján Dacho

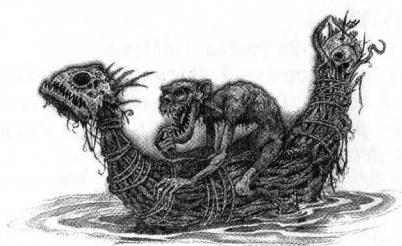
SAURONOV TEMNÝ KÚTIK

Sedím si pohodlne, ako sa len naoko dá v jeden krásny vecer. Otvormi na mojej krásnej vežicke k môjmu oku doliehajú slastne znejúce výkriky agónie mucených obetí a v takejto pokladnej atmosfére plnej harmónie spriadam si plány ako svetu priniesť definitívnu ska....ehm definitívny mier a porozumenie medzi národmi. Už dlho mi nedáva spávat hľadanie odpovede na otázku preto sa mi aj tento rok vyšmykla Nobelova cena mieru tesne medzi prstami. Nuž neviem, ostáva mi len pokrčit okom a snažiť sa ešte viac ako doteraz. Moje sninanie však bolo ako už mnohokrát (dostat tak do rúk vynálezcu budíka!) prerušené – tentoraz však obzvlášt drastickým spôsobom. Vzduch sa odrazu v rohu mojej komnaty zachvael a kde sa vzal tu sa vzal s hrôzostrašným pokrikom, ktorý znel - citujem "Slovenskóóó, Slovenskóóó", éééjáááá, éééjáááéééjááá Slovenskóóó"(koniec citátu) clovek - predpokladám, že rytier v cervenomodrobieleom fešnom brnení, ktorému v strede kraloval magický dvojkŕž. Verte mi, už som si zvykol pocas svojej kariéry na všelico – rôznych maniakálnych vyznávacov kultu velkej bohyne Mani-Kúry, kupliarov so zarucenými nožmi z Weee Esss ocele ale toto ludské plemeno ma ešte stále dokáže prekvapit. Nuž zo záujmom som teda, ak sa to tak dá povedať mierne zdvihol neexistujúce obocie a obával sa, na co sa ma tento tajomný vatrelec bude snažiť ukecať tentoraz. Najprv nekoordinované pobehoval okolo a snažil sa ma zrejme rôznymi magickými formulkami ako napr."Majstriii Majstriií " alebo "Žigi na hraaad" ohúrit. Priznám sa, že to velmi nezabralo, aj keď efektné to bolo - to uznávam a na toho Žigoho si dám dobrý pozor, ktorie co je to za kvietok. Neskôr už však prešiel do frontálneho útoku a rozhadol sa viest so mnou dialóg z ocí do oka. Priznám sa, že som nit jeho rozprávania stratil kdesi pri

mne neznámych a cudne znejúcich slovách ako "góol" "videorozhodca" a "ofsajd". Všimol som si však inú dosial neuveritelnú vec - z jeho úst išiel taký pach, že dokonca aj Balrog by bledol závistou. Samozrejme mu to musím hned oznamíť, pretože sa už dlho trápi kvôli svojmu zápachu a konecne mi prestanú chodiť také vysoké útcy za zubné pasty a kefky. Neznámy však nerušene pokracoval vo svojom asi zaujímavom monológu a pravdepodobne som sa mu zapáčil, pretože sa ma rozhodol chytiť okolo plieč a prinútiť ma kričať na plné hrdlo teda vlastne oko "lašáááááák je boh". A to bola asi chyba, pretože vzduch sa opäť roztancoval v divokom tanči a neznámy tajomný rytier zmizol aj so svojím brnením v casopriestore. Jediným dôkazom o tejto tajomnej návšteve zostal strašný puch, ktorý som nedokázal z veže vyvetrať celý týžden. Stále mi však uniká dôvod tejto tajomnej návštevy a aj pôvod dotyčného rytiera.

Tomáš Sauron Vančo

Ilustrácia Douglas Carrel

Nápis na prstení

Čierna reč Barad Dur:

Aš nazg durbatulűk, aš nazg gimbatul,
aš nazg thrakatulűk agh burzum-iši
krimpatal.

Anglický preklad:

One Ring to rule them all, One Ring to
find them,
One Ring to bring them all and in the
darkness bind them

Český preklad:

Jeden Prsten vládne všem, Jeden jim
všem káže,
Jeden Prsten je všechny přivede a do
Temnoty sváže.

Slovenský preklad:

Jeden Prsteň všetkým vládne, Jeden
všetkým prikazuje,
Jeden všetky priviedie, do Temnoty
pozvázuje.

Pochodová píseň

Plameny v krbu šlehají,
pod střechou lůžka čekají;
nás ještě nohy nebolej,
kdo ví, co skrývá okolí:
snad strom anebo kameny,
jež máme poznat právě my.
List a tráva, strom a květ,
nehleď zpět! Nehleď zpět!
Kopec, rybník pod nebem,
dále jděm! Dále jděm!

Za rohem třeba připravená
je zlatá brána otevřená,
a třebaže ji minem dneska,
zítra nás zavede k ní stezka
a půjdeme skrytou pěšinou
za sluncem nebo za lunou.
Jabloň, trnka, líska, hloh,
ty drž krok. Ty drž krok!
Písek, kámen, tůň a hráz,
zdravím vás! Zdravím vás!

Dům za mnou, svět přede mnou,
mnohé cesty po něm jdou,
než tma padne do tváří,
než se hvězdy rozzáří,
pak za mnou svět, dům přede mnou,
poutníci doma ulehnu.
Mlha, soumrak, oblaka,
neláká! Neláká!
Oheň, lampa, chléb, mám hlad,
a pak spát! A pak spát!

ATHELAS

Fanzin Spoločenstva Tolkiena

Pre Spoločenstvo Tolkiena vydalo vydavateľstvo ARCHPRESS, s.r.o.

Redakčná rada: Tomáš Barták, Miroslav Šido, Tomáš Mašek, Tomáš Vančo

Spolupracovali: Ivan Al'akša, Elena Szolgayová, Lucia Benkovská

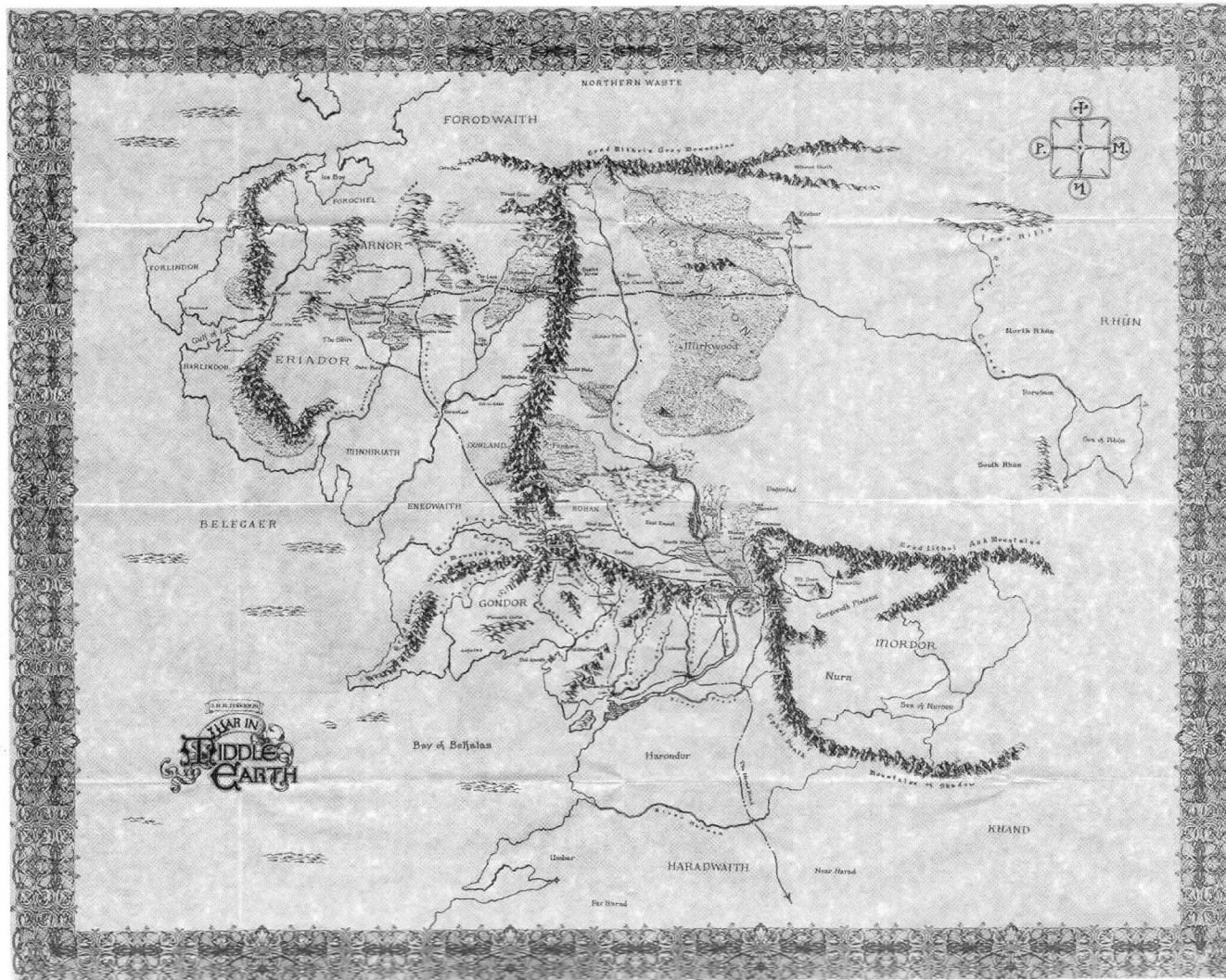
Grafická úprava: ARCHPRESS

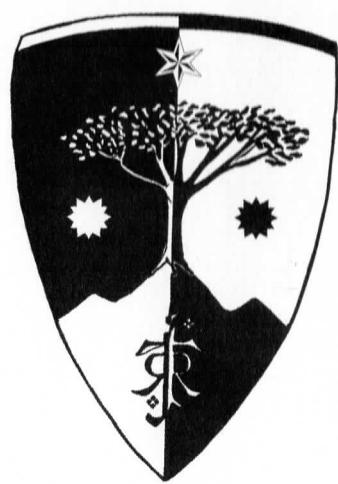
Rozšíruje: Kníhkupectvo Brloh, Heydukova č. , Bratislava

Obálka: Douglas Carrel

E-mail: fanzin@tolkien.sk

<http://spolocenstvo.tolkien.sk>, <http://www.tolkien.sk>

<http://www.tolkien.sk>